

Den vestindiske Gæld opføres som et Aktiv, det er jo udmærkede Fordringer, man har i Vestindien! De opføres som fuld Valuta, og saa vide vi jo dog alle sammen, at de, som man siger, ikke ere en Pibe Tobak værd. De ere ogsaa i det forløbne Aar 1893—94 stegne med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., det vil sige Mellemværendet med Kolonialkasserne er steget med 485,000 Kr., hvor meget det øvrige Tilgodehavende er steget, foreligger der ikke de fornødne Data for i Statsrevisionens Betænkning, men efter hvad jeg andersteds har set, er Forholdet nu det, at den danske Statskasje har til gode i Vestindien mellem 9 og 10 Mill. Kr., og at disse smaa vestindiske Der koste os hvert Aar, foruden Tabet af Renten af disse 10 Mill. Kr., ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det bliver altsaa 8 à 900,000 Kr., som den Fornøjelse, vi har af disse vestindiske Der derude, koster os. Det er et Punkt, som min Forgænger paa denne Plads i Udvalget, afdøde Thomas Nielsen, altid drog frem. Det er altsaa det høje Ting tilstrækkelig bekendt, saa jeg skal ikke dvæle længe derved. Jeg ved ikke, hvor Finansministeren egentlig søger Hjemmel til saaledes at dyngge Penge op paa daarlige Fordringer i Vestindien. Men der er naturligtvis den mere almindelig interessante Bemærkning at gøre, at disse vestindiske Der, som i og for sig ere ganske frugtbare, og hvis Befolkning alt i alt er steget til nogle og tredivetusinde Mennesker, at de skulle koste den danske Statskasje disse enorme Summer! Jeg har set et Sted, at alene Gouvernementsudgifterne beløbe sig til 100,000 Kr. og Udgifterne til Hærstyrken til 300,000 Kr. Alene disse to Udgiftsposter løbe op til 400,000 Kr. paa en Befolkning af nogle og tredivetusinde Mennesker. Og naar man saa endda havde den Satisfaktion af det, at vore Medborgere i Vestindien, baade hvide og sorte, vare fornøjede! Men i Virkeligheden er Forholdet jo det, at de ere nok saa utilfredse, som vi ere, med hele Stillingen, og det allermærkeligste er, at Kolonialraadene rette Běžrejdelse mod den danske Regering og Styrelse for, at det er en aldeles urimelig dyr Administration, vi have i Vestindien. Man skulde tro, at de takkede os og vare glade for, at vi ofrede de Penge derovre; men de vende sig imod os og sige: Det er Eders egen Skyld; hvorfor administrere I paa en saa urimelig dyr Maade, som I gøre? Blive vi ved saaledes, skal der nu hvert Aar ofres mindst en halv Million foruden Rentetabet, komme vi til sidst op til ganske svimlende Summer. Nu ved jeg meget vel, at den ærede nuværende Finansminister ligesom den ærede tidligere

Finansminister vil henvise til, at der jo for det andet Ting foreligger organisatoriske Forslag med Hensyn til Styrelsen af disse vestindiske Der, og sige, at naar Rigsdagen ikke vil vedtage disse Lovforslag, saa kunne vi virkelig ikke gøre noget, saa maa det blive ved at være, som det er, saa maa den vestindiske Gæld stige Aar for Aar, lige indtil Rigsdagen giver efter og vedtager de Love, som Finansministeren forelægger for den. Saa, jeg skal ikke komme ind paa en Debat om disse vestindiske Forslag; jeg tror i Virkeligheden ikke, de medføre andet, end at vi skulle strygge de Millioner, vi have til gode derude, i alt Fald hos Kolonialkassen. Det er virkelig overmaade nemt at slaa en Streg over sit Tilgodehavende — det har ganske vist ikke stor reel Betydning — og derefter skulle vi saa acceptere, at vi vedvarende Aar for Aar skulle yde et meget betydeligt Tilskud til disse vestindiske Der. Men derved er Stillingen jo i Virkeligheden ikke forbedret. Det, det kommer an paa, er at administrere Derne saaledes, at der kommer Balance i Tingene, og at de Udgifter, som maa siges at være unødige eller overdrevne, blive tilstrækkelig nedsatte; og det forekommer mig ganske mærkeligt, om ikke en Administration, der med Hensyn til disse Der dog har et temmelig stort Spille- rum, rent administrativt kunde gøre saadanne Forandringer i Styrelsesmaaden, at der derved kunde komme betydelig bedre Balance til Veje end den, der hidtil har været. Men jeg tror ikke, det naas ved, at man sender den ene Kaptajn eller Oberst efter den anden over for at regere disse Der, hvor det netop er den økonomiske, handelspolitiske Misère, det kommer an paa at raade Bod paa, og det er jo ogsaa Misøren i Landbruget, om jeg saa maa kalde det, der skal raades Bod paa der. Naar der skal regeres paa militær Vis, naar der skal regeres ved Kaptajner og Oberster, saa tror jeg ikke, der kommer nogen Forandring i Forholdene, og naar vi skulle blive ved at holde en lejet Hær paa 300 Mand — tror jeg det er — for at regere disse 30,000 Mennesker, tror jeg ikke, der kan komme nogen væsentlig Besparelse i Dernes Forhold. Hvis nu den højtærede Finansminister vil gøre ligesom sin Forgænger og paa en Maade kaste Skylden over paa Rigsdagen og sige, at naar den ikke vil vedtage de nævnte Love, kan det ikke blive bedre, saa komme vi ikke bort fra det forfærdige Regimente derovre, saa blive vi ved at sætte Penge til — ja, saa vil jeg henvise til Grundlovens § 12 — en Paragraf, som man egentlig nødig maa nævne — hvor der staar, at Ministrene ere